

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11Csp/106/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120207281
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:8120207281.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobkyne: E. F., X.. XX.X.XXXX, L. H. X, J., zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66, p r o t i žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35792752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47233516, o primerané finančné zadostučinenie a prísl. takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi 100 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a .
- III. Žalobkyňa m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ale len z prisúdenej istiny.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa žalobou z 19.6.2020 sa domáhala primeraného finančného zadostučinenia a vo výške 560,88 Eur podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa z dôvodu, že v predchádzajúcom spore vedenom na tomto súde pod sp. zn. 11Csp/140/2019, v ktorom si žalovaný uplatnil voči nej nárok na zaplatenie 747,98 Eur, súd vyhovel jej žalobe len ohľadom sumy 187,10 Eur a vo zvyšku ju zamietol. Odcitovala časť odôvodnenia príslušného rozsudku, ktorý sa týkal vyhodnotenia dohody o zmluvnej pokute ako neprijateľnej zmluvnej podmienky a tiež záveru o absencii dohody účastníkov zmluvy o termíne konečnej splatnosti úveru a splatnosti mesačnej splátky, čo spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č.129/2010 Z.z. Súd preto vyhovel žalobe len o doplatenie istiny úveru vo výške 187,10 Eur. Žalobkyňa v žalobe poukázala na sankčnú a relutárna funkciu primeraného finančného zadostučinenia a jeho výšku odôvodnila sumou, o ktorú sa chcel žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatiť.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil pre nesplnenie zákonných podmienok na uplatnenie daného nároku. Ide o podmienku úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti podľa zákona č. 250/2007 Z.z. a osobitných predpisov, pričom pod úspešným uplatnením je potrebné rozumieť podanie žaloby na plnenie alebo vzájomnej žaloby a nie vyjadrenie k žalobe. Vyplýva to zo záveru rozsudku Najvyššieho súdu SR 6Cdo 389/15 zo dňa 14.9.2016, podľa ktorého pod úspešným uplatnením zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z je potrebné považovať napr. nárok na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. V konaní 11Csp 140/2019 však žalobkyňa žiadnu žalobu nepodala a neuplatnila si žiadne právo, navyše súd ex offa poskytuje v súdnom spore spotrebiteľovi ochranu a ani nevznikla situácia, na základe ktorej by bolo oprávnené tvrdenie žalobkyne, že bola nútená brániť v základnom konaní porušenie svojich spotrebiteľských práv. Žalovaný mal výhrady aj voči výške uplatneného nároku, ktorý podľa neho neplní sankčnú funkciu. Nesúhlasil s

tvrdením v žalobe o úmysle bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne, keďže podanie žaloby nie je úkon k získaniu obohatenia, zvlášť v spotrebiteľských sporoch, v ktorých je prelomená zásada formálnej pravdy v prospech ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany. O neprimeranosti výšky uplatneného nároku svedčí aj porovnanie s bolestným v rámci náhrady škody, keďže uplatnená suma dosahuje sumu bolestného pri stredne ťažkom poškodení zdravia.

3. Žalobkyňa v replike na toto vyjadrenie žalovaného zdôraznila, že hmotnoprávnou podmienkou priznania nároku je, či žalobkyňa ako spotrebiteľka bola v predchádzajúcom spore úspešná a vychádzajúc z odôvodnenia predchádzajúceho rozsudku je potrebné prijať záver ohľadom konštatovaného rozsahu porušenia spotrebiteľského práva tak, ako bol zistený v základnom konaní. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva v základnej veci nie je možné v konaní o primerané finančné zadosťučinenie ani rozširovať, ani zužovať a je určujúci aj pre úvahu súdu o výške primeraného finančného zadosťučinenia. Pre vznik nároku sa pritom podľa súčasnej právnej úpravy nevyžaduje vznik nejakej ujmy spotrebiteľa, súd jeho výšku určuje voľnou úvahou. Jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky nároku je výška škodlivého následku vyjadrená v peniazoch, ktorý dodávateľ spotrebiteľovi spôsobil alebo mienil spôsobiť porušením spotrebiteľského práva.

4. Žalovaný právo na dupliku nevyužil.

5. Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami strán, spisom tohto súdu 11Csp/140/2019 a zistil tento skutkový stav:

6. V spore vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 11Csp/140/2019 žalovaný podal voči žalobkyni žalobu, ktorou sa domáhal zaplata sumy 747,98 Eur a zmluvnej pokuty 0,04% denne a úrokov z omeškania 0,4% ročne z uvedenej sumy a to na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej 24.4.2015.

7. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k tejto žalobe uviedla, že žalovaný má nárok len na doplatenie istiny úveru 187,10 Eur a to z dôvodu, že v zmluve chýbajú jej povinné náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. f/, k/, l/ zákona č. 129/2010 Z.z. a preto je úver bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona. Dodala, že v skutočnosti jej bola poskytnutá suma 1350 Eur ako úver po započítaní poplatku za poskytnutie úveru 150 Eur a keďže zaplatila 1162,90 Eur, jej dlh je len 187,10 Eur.

8. Súd rozsudkom č.k. 11Csp/140/2019-76 z 24.1.2020 zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanému sumu 187,10 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 0,4% ročne od 9.10.2016 do zaplata v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. V rozsudku uviedol, že strany uzavreli formulárovú zmluvu o spotrebiteľskom úvere dňa XX.X.XXXX a to tým spôsobom, že formulár zmluvy najprv vypísala a podpísala žalobkyňa XX.X.XXXX, pričom požiadala o úver 1500 Eur s 36 splátkami po 53,08 Eur, celkovou čiastkou na zaplata 2060,88 Eur, poplatkom za poskytnutie úveru 150 Eur s ročnou úrokovou sadzbou 17,77%. Uvedené bolo aj predpokladané RPMN 27,03% a jeho priemerná hodnota 34,42 %. Žalovaný podpísal zmluvu neskôr - 24.4.2015 a zároveň vyplnil údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere, ktoré boli totožné s údajmi uvedenými žalobkyňou okrem RPMN, ktorá bola uvedená vo výške 26,51%. V rozsudku sa uvádza aj to, že 24.4.2015 bolo spracované oznámenie veriteľa dlžníkovi o schválení úveru, ktoré obsahuje aj dátum splatnosti mesačnej splátky, ako aj prvej a poslednej splátky. Súd napokon dospel k záveru, že nebola dodržaná písomná forma dohody strán ohľadom splatnosti mesačnej splátky, termínu konečnej splatnosti úveru a výšky RPMN, čo sú povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to aj s poukazom na kontraktálny proces upravený v § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, 2, § 46 ods. 2 a § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

9. Súd v predchádzajúcom rozsudku konštatoval aj to, že v zmluve chýbajú predpoklady použité pre výpočet RPMN, keďže v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. nepostačuje uviesť v zmluve len výšku RPMN, ale aj spomínané predpoklady. Súd uviedol aj to, že v zmluve chýba údaj o odplate podľa § 9 ods. 2 písm. j/ citovaného zákona a preto pre absenciu vyššie uvedených povinných náležitostí zmluvy dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona a žalobkyňu zaviazal len na zaplata doplatku istiny úveru t.j. sumy 187,10 Eur ako rozdielu medzi reálne poskytnutým úverom 1350 Eur a úhradami žalobkyne 1162,90 Eur. V rozsudku súd tiež vyhodnotil dohodu o zmluvnej pokute ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, vo vzťahu ku ktorej však žalobkyňa v predchádzajúcom spore nič neuvádzala a teda posúdenie súdu tejto neprijateľnej zmluvnej

podmienky bez toho, aby žalobkyňa poukázala v predchádzajúcom spore na túto argumentáciu nemôže predstavovať splnenie zákonnej podmienky pre priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenie, nešlo totiž o úspešné uplatnenie tohto nároku žalobkyňou a preto nie je potrebné v tomto rozsudku rozoberať dôvody posúdenia spomínanej neprijateľnej zmluvnej podmienky.

10. Keďže voči predchádzajúcemu rozsudku č.k. 11Csp/140/2019- 76 nebolo podané žiadne odvolanie, uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 3.3.2020.

11. Je nepochybné, že zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 24.4.2015 uzavretá medzi stranami je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka.

12. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

13. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

14. Podľa § 52 ods.4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Podľa 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

16. Zákonným predpokladom pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia je, že spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešne uplatní na súde konkrétne porušenie jeho práva alebo povinnosti dodávateľa voči nemu. Pod úspešným uplatnením je potrebné rozumieť aktívne konanie spotrebiteľa, čo znamená, že spotrebiteľ musí v predchádzajúcom spore argumentovať príslušným porušením jeho práva alebo povinnosti, ale nemusí to byť formou žaloby alebo protižaloby, ako tvrdí žalovaný. Výklad žalovaného je nelogický, nakoľko tak ako aj v tomto prípade žalobkyňa nemala možnosť v predchádzajúcom spore podať protižalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, keďže išlo by o prekážku litispendencie, nakoľko žaloba žalovaného na plnenie zahŕňala v sebe aj povinnosť súdu ex offa sa zaoberať aj tým, či nenastala zákonná fikcia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Podľa výkladu žalovaného žalobkyňa by mala mať nárok na primerané finančné zadostučinenie len vtedy, ak by úspešne uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, čo by však prichádzalo do úvahy len vtedy, ak by zaplatila viac, ako jej bol poskytnutý úver. V tomto prípade však žalobkyňa zaplatila menej a preto by nebolo spravodlivé, ak z tých istých dôvodov by sa posudzovala pohľadávka žalovaného, že by v tomto prípade žalobkyňa nemala mať nárok na primerané finančné zadostučinenie.

17. Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018). Najnovšie aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 sa s týmto názorom stotožnil a uviedol nasledovné: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že

spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje“.

18. Akceptujúc princíp právnej istoty upravený v článku 2 ods. 2 CSP súd prvej inštancie preto rešpektuje vyššie uvedený vyslovený právny záver. Keďže žalobkyňa ako spotrebiteľka bola v predchádzajúcom spore úspešná voči žalovanému, pričom jednoznačne boli konštatované porušenia povinností žalovaného ako dodávateľa voči žalobkyni ako spotrebiteľke, boli splnené zákonné podmienky pre priznanie nároku.

19. V tomto prípade teda vzhľadom na argumentáciu žalobkyne v predchádzajúcom spore a vzhľadom na právne posúdenie súdu vyplývajúce z odôvodnenia predchádzajúceho rozsudku relevantné pre posúdenie tohto nároku bolo konštatované porušenie povinností žalovaného voči žalobkyni spočívajúce v absencii predpokladov použitých na výpočet RPMN, termínu konečnej splatnosti úveru a splatnosti mesačnej látky v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere.

20. Súd sa domnieva, že významné pre posúdenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je to, o aké vážne porušenia práva spotrebiteľa išlo. Musí sa vychádzať z konkrétnych skutkových okolností, prihliadať na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Súd navyše zastáva názor, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože nevyplýva to znenia ustanovenia § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z.z.

21. Súd teda vyhodnocoval závažnosť porušenia povinnosti žalovaného uvedených vyššie. Neuvedenie termínu konečnej splatnosti úveru, ak v zmluve je uvedených 36 mesačných splátok a neuvedenie termínu splatnosti mesačnej splátky, ktoré však boli uvedené v listine označenej ako Oznámenie veriteľa dlžníkovi o schválení úveru, hoci tú súd nepovažuje za súčasť zmluvy, avšak podstatné pre posúdenie tohto nároku je to, že dané náležitosti zmluvy boli v nej uvedené a teda žalobkyňa mala o nich informáciu, súd nepovažoval za také porušenie povinnosti, ktoré by mali byť sankcionované priznaním tohto nároku. Je totiž potrebné rozlišovať medzi dôsledkami plynúcimi z absencie povinných náležitostí v zmluve, ktoré zo zákona spôsobili fikciu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a vznikom nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Za porušenie povinnosti dodávateľa, teda žalovaného spôsobujúce vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie súd považoval neuvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN, ktoré neboli uvedené ani v spomínanom oznámení veriteľa o schválení úveru, ale zároveň súd pripomína, že niektoré súdy tento názor o tom, že v zmluve musia byť vymenované spomínané predpoklady ani nezdieľajú. Uvedené porušenie povinnosti žalovaného súd preto nepovažuje za závažné a to sa premietlo aj do výšky priznaného nároku. Súd zároveň zohľadnil aj správanie sa samotnej žalobkyne k záväzku, keďže napriek tomu, že úver mala uhradiť do 1.5.2018, takmer po 2 rokoch nemala ešte uhradenú ani istinu úveru. Nesplnila si teda svoju zmluvnú a ani zákonnú povinnosť a preto aj túto skutočnosť súd zohľadňoval pri rozhodovaní o výške prisúdeného nároku. Primerané finančné zadosťučinenie má plniť satisfakčnú a sankčnú funkciu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti vrátane toho, že aj predchádzajúci rozsudok je formou satisfakcie pre žalobkyňu, keďže sa ním rozhodlo len o doplatku istiny úveru, mal súd za to, že suma 100 Eur je dostatočnou satisfakciou pre žalobkyňu a sankciou pre žalovaného. Žalobu preto v prevyšujúcej časti ako neopodstatnenú zamietol.

22. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V danom prípade výška prisúdeného nároku závisela od úvahy súdu a preto platí zásada, že žalobkyňa bola v tomto spore úspešná a preto s poukazom na citované zákonné ustanovenie jej vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalovanému, nakoľko súd nezistil žiadny dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, ktorý možno použiť len výnimočne.

23. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.